

Yeraltı Yazılarımdan 3

– cirik · 18 Mart 2021

..serin sisli üşüten bir sabaha uyanıyorum , uzaklaşıp kaybolan sesler ,görüntüler ,veya uzunca sessizlik hatta beklenmedik mutluluk-mutsuzluklar gibi gel gitler arasında bocalayan insan hali içinde sendeleyerek kalkıyorum , çok seri şekilde giyinip dışarı çıkıyorum , abartılı duygular veya karmaşık bir hal içinde bakıyorum istanbul'a , iskele kalabalık , hem sis vardı hem insan ve martılarla şenlik yerine dönüşmüştü , sis, hem gök hem denizi yok etmişti , beyaz bir toz bulutu gibi görülmeye değerdi , iyi ki kendimi dışarı atmışım iyi ki bu görsel güzelliğin içindeyim , neyse birazdan yanaşacak gemiye binmek için akıllı makinadan jeton almalıyım, parayı sürüyorsunuz size jeton atıyor kaç tane istiyorsanız , üstelik paranızın üzerini de gecikmeden veriyor , ilginç ve tuhaf bir buluş başlangıçta ne yapacağınızı bilemiyorsunuz benim gibi ilk defa binecekler için bir yardım gerekir , selam vereceğim insanları boş yere aradım bir türlü cesaret bulup kimseyi yardıma çağıramadım , ama jeton almalıydım çaresiz akıllı makinayla tanışacağım , fakat maalesef başarısızca hamle yaptım olmadı , yardım istemek zorunda kaldım , oldum olası teknolojiyle aram zayıftır 07.45 vapuru kalkmak üzere sabah simitlerine bu kez bakamadım , her sabah aldığım aynı simitçi sesleniyordu kulak asmadım bile , ah ben de mi dönüştüm büyük şehrin ağır çarkları ve çalışma temposunun insanı değiştirme sürecine diye düşünmeye başladım , beklenmedik bir mutluluğu mu yoksa mutsuzlukları mı yaşıyorum yoksa unutulmaz şarkılar gibi bağışlanmaz hatalar mı saçıyorum çevreme , bozuk giden meydan saatlerine mi benziyoruz giderek , sevgisizlik ve bencilce ve kirli ilişkiler arasında sıkışıp kalan sanki bir kaç insanmışız gibi hissediyorum kendimi , bundandır içime kıvrılmalarım ve kendimi yalnızlaştırıcı huylar edinmem bundandır , çok dağınık ve karmaşık duyguların merkezine düşüyorum , iliklerime kadar ince bir merakla çevreme bakıyorum , gemi kalabalık ve boş yer yok güverteye çıkıyorum , gözlerimi kırpmadan istanbul'u seyre koyuluyorum içimde bin bir kaygı , bu sis denizinde GEMİ rotasını nasıl buluyorsa , uzayın derin engin boşluğunda havada asılı duran şu noktadan farksız dünyamız nasıl ki yörüngesinde sapmadan yüzüyorsa düşünmeden edemiyorum , neyse ki azı gitmiş çoğu kalmış diyorum yana yatmış bir ömür sonuna geliyorum , her şeyi fazla büyütmeden sakince geçirmeliyim hayatı , gemi karşıya geçinceye kadar her sabah bu düşüncelerle dolu oluyorum , ruhuma hücum eden duyguların baskısından kendimi alamıyorum , bazen nasıl bir şarkı çıkmalı dudaklarımdan hangi sözler dökülmeli ki, huzurlu rahat hafiflemiş hissedeyim kendimi , fakat bu mümkün mü ? sabahtan beri devam eden bu sisin içinde vapur ile kaybolmak nasıl bir macera olurdu diye gülümseten bir hayal kurdum, neyse ki yumuşak bir uykuya dalar gibi yankısız ve zahmetsizce yol alan vapurun bütün dikkati ve şaşmaz kararlılığı güven vericiydi , Beşiktaş iskelesine yaklaştığımızı görüyorum bir rüyadan uyanır gibi ortaya çıkan insan kalabalığına hayretle eğildim , sisli havaya alışıklarmış gibi dilsiz ve hipnoz edilmişler gibi vapura biniyorlar , günlerin tekrarı aynı saat ve aynı vapur ve aynı yolcularla birlikte olmanın rahatlığı olsa gerek , sisli hava , İstanbul gibi mistik egzotik tarihsel dokusuna muhteşem duygusal romantik bir heyecan katıyordu , vapurda herkes sessiz ve durgun her insan yüzü yorgun ve isteksiz , gergin ve ruhsuz gibi , işim gücüm buymuş gibi gelip geçeni tetkik etmek , hikayelerini anlamaya çalışmak , yüzlerini okumak , içinde kimseyi

kendimle aynı bulamamak , ne kadar farklıyız ve apayrı dünyaların insanı gibiyiz parmak izlerimizle ,vapur daha bir kalabalıklaştı , en şaşırtıcı olan da nasıl görüldüğünü görmek için boy aynalarına bakan kadınların rahatlığı ve çantalarında taşıdıkları makyaj malzemelerinin donanımlı olmaları , en küçük bir fırsatı nasıl değerlendirdikleri açısından kadın fıtratı hakkındaki bu gerçek hiç şaşırtmadı , evet işte iskeleye yanaşıyoruz, Eminönü iskelesi'ne demir atan vapurun tüm insan kalabalığını boşaltmıştı son yolcusu bendim , ağır aksak iniyorum sis dağılmamış deniz bembeyaz bir sırrın içinde muhteşem gizemiyle duruyordu, hangi yönde olduğuna dair bir fikre sahip olmadan yer gök aynı renge bürünmüş sis olayı İstanbul'da bambaşka , şehir bu beyaz bir rüyadan ne zaman uyanır diye yeni bir düşünce içinde kalabalığa karışıyordum , sol kolum ve sırt ağrılarımın ileride bana hangi sürprizleri hazırladığından habersiz Çağaloğlu yokuşunu bitiriyordum ..

18.03.2021 / istanbul

mustafa kaya